04/01/2022

Ο Όσιος Νικηφόρος ο Λεπρός

/ Βίοι Αγίων

Σήμερα, 4 Ιανουαρίου, η Εκκλησία μας τιμάει τη μνήμη του Οσίου Νικηφόρου του Λεπρού.

Ο πατήρ Νικηφόρος (κατά κόσμον Νικόλαος Τζανακάκης) γεννήθηκε σ' ένα ορεινό χωριό των Χανίων, στο Σηρικάρι, καστανοχώρι στα δυτικά του νομού, με υγιεινό κλίμα, με όμορφα δάση, πλούσια νερά, φαράγγια και σπήλαια. Το χωριό αυτό έχει μια ιδιομορφία που δεν την συναντούμε συχνά: είναι χωρισμένο σε ένδεκα γειτονιές, οι οποίες πήραν και το όνομα τους από τις οικογένειες που πρωτοκατοίκησαν εκεί.

Έτσι ο Άγιός μας γεννήθηκε στην γειτονιά των Κωστογιάννηδων. Οι γονείς του ήταν απλοί και ευλαβείς χωρικοί, οι οποίοι, ενώ ακόμη ήταν μικρό παιδί, πέθαναν και τον άφησαν ορφανό. Έτσι, σε ηλικία 13 ετών, έφυγε από το σπίτι του. Ο παππούς του που είχε αναλάβει να τον μεγαλώσει τον πήγε στα Χανιά να εργαστεί εκεί σ' ένα κουρείο, για να μάθει την δουλειά. Τότε εμφάνισε και τα πρώτα σημεία της νόσου του Χάνσεν, δηλαδή τη λέπρα. Εκείνη την εποχή, τους λεπρούς τους

απομόνωναν στο νησί Σπιναλόγκα, διότι η λέπρα ως μεταδοτική αρρώστια αντιμετωπίζονταν με φόβο και αποτροπιασμό.

Ο Νικόλαος όταν έγινε 16 ετών και όταν τα σημάδια της νόσου άρχισαν να γίνονται πιο εμφανή, για να αποφύγει τον εγκλεισμό του στη Σπιναλόγκα έφυγε με κάποιο καράβι για την Αίγυπτο. Εκεί έμενε, εργαζόμενος στην Αλεξάνδρεια, πάλι σ' ένα κουρείο, όμως τα σημάδια της νόσου γίνονταν όλο και πιο εμφανή, ιδίως στα χέρια και στο πρόσωπο. Γι' αυτό, με τη μεσολάβηση ενός κληρικού, κατέφυγε στην Χίο, όπου υπήρχε τότε ένα λεπροκομείο, στο όποιο ήταν ιερεύς ο πατήρ Άνθιμος Βαγιανός, ο μετέπειτα Άγιος Άνθιμος.

Ο Νικόλαος έφτασε στη Χίο το 1914 μ.Χ., σε ηλικία 24 ετών. Στο λεπροκομείο της Χίου, που ήταν ένα συγκρότημα με πολλά ομοιόμορφα σπιτάκια, υπήρχε το εκκλησάκι του Άγιου Λαζάρου, όπου φυλάσσονταν η θαυματουργός εικόνα της Παναγίας της Υπακοής. Σ' αυτόν τον χώρο άνοιξε το στάδιο των αρετών για τον Νικόλαο. Μέσα σε δύο χρόνια ο Άγιος Άνθιμος τον έκρινε έτοιμο για το αγγελικό σχήμα και τον έκειρε μοναχό με το όνομα Νικηφόρο. Η νόσος προχωρούσε και εξελίσσονταν και ελλείψει καταλλήλων φαρμάκων, επέφερε πολλές και μεγάλες αλλοιώσεις (το φάρμακο βρέθηκε αργότερα το 1947 μ.Χ.).

Ο π. Νικηφόρος ζούσε με αδιάκριτη, γνήσια υπακοή, με νηστεία αυστηρή, εργαζόμενος στους κήπους. Μάλιστα, κατέγραψε σε έναν κατάλογο και τα θαύματα του Άγιου Ανθίμου, τα όποια είχε δει «ιδίοις όμασιν» (πολλά αφορούσαν θεραπείες δαιμονιζόμενων).

Υπήρχε μια ιδιαίτερη πνευματική σχέση του Άγιου Άνθιμου με τον μοναχό Νικηφόρο, ο οποίος «ουδέ εν βήμα εμάκρυνεν απ' αυτού», όπως αναφέρει ο πατήρ Θεόκλητος Διονυσιάτης στο βιβλίο του «Ο Άγιος Άνθιμος της Χίου». Ο π. Νικηφόρος προσευχόταν τη νύχτα ώρες ατελείωτες, κάνοντας μετάνοιες αμέτρητες, δεν είχε λογοφέρει με κανέναν, ούτε χάλασε την καρδιά κάποιου, και ήταν ο κύριος ψάλτης του ναού. Εξ αιτίας της ασθενείας του, όμως, σιγά-σιγά έχασε το φως του κι έτσι έψαλλε τα περισσότερα τροπάρια και απήγγειλε τους Αποστόλους από στήθους.

Το 1957 μ.Χ. έκλεισε το Λωβοκομείο της Χίου και τους εναπομείναντες ασθενείς μαζί με τον πατέρα Νικηφόρο τους έστειλαν στον Αντιλεπρικό Σταθμό Αγίας Βαρβάρας Αθηνών, στο Αιγάλεω. Την εποχή εκείνη ο πατήρ Νικηφόρος ήταν περίπου 67 ετών. Τα μέλη του και τα μάτια του είχαν τελείως αλλοιωθεί και παραμορφωθεί από τη νόσο.

Εκεί, στον αντιλεπρικό σταθμό ζούσε και ο πατήρ Ευμένιος, ο οποίος είχε κι αυτός

προσβληθεί από την νόσο του Χάνσεν, αλλά με την επιτυχή φαρμακευτική αγωγή θεραπεύτηκε τελείως. Αποφάσισε, όμως, να μείνει όλο το υπόλοιπο της ζωής του μέσα στον αντιλεπρικό σταθμό κοντά στους συνασθενείς του, τους οποίους φρόντιζε με πολλή αγάπη. Έτσι έγινε και υποτακτικός στον πατέρα Νικηφόρο, στον οποίο ως ανταμοιβή της υπομονής του ο Κύριος του είχε δώσει πολλά χαρίσματα. Πλήθος κόσμου συνέρρεε στο ταπεινό κελλάκι του λεπρού μοναχού Νικηφόρου, στην Αγία Βαρβάρα του Αιγάλεω, για να πάρει την ευχή του.

Παρατίθενται μερικές μαρτυρίες όσων τον γνώρισαν:

«Ενώ ο ίδιος ήταν κατάκοιτος, με πληγές και πόνους, δεν γόγγυζε αλλά έδειχνε μεγάλη καρτερία». «Είχε το χάρισμα της παρηγοριάς των θλιβομένων. Τα μάτια του ήταν μονίμως ερεθισμένα, η όρασή του ελαχίστη, είχε αγκυλώσεις στα χέρια και παράλυση στα κάτω άκρα. Παρ’ όλα αυτά ήταν γλυκύτατος, μειλίχιος, χαμογελαστός, διηγείτο χαριτωμένα περιστατικά, ήταν ευχάριστος, αξιαγάπητος». «Το πρόσωπο του, που ήταν φαγωμένο από τα στίγματα της ασθένειας, και τις πληγές, έλαμπε κι έπαιρναν χαρά όσοι τον έβλεπαν αυτόν τον πάμπτωχο και φαινομενικά ασθενή άνθρωπο που έλεγε: Ας είναι δοξασμένο το άγιο Όνομα Του».

Σε ηλικία 74 ετών, στις 4 Ιανουαρίου του 1964 μ.Χ., κοιμήθηκε ο πατήρ Νικηφόρος. Μετά την εκταφή, τα άγια του λείψανα ευωδίαζαν. Ο πατήρ Ευμένιος και άλλοι πιστοί ανέφεραν πολλές περιπτώσεις, όπου έγιναν θαύματα με την επίκληση των πρεσβειών του πατρός Νικηφόρου προς τον Θεό. Λαμπρό παράδειγμα και πρότυπο για όλους ο βίος του Οσίου Νικηφόρου, ήταν ευάρεστος στο Θεό διότι υπέμεινε πολλά. Για τον λόγο αυτό και έχουμε πολλές μαρτυρίες: ότι ο Άγιος μας είχε δεχθεί από το Πανάγιο Πνεύμα το χάρισμα της διορατικότητας καθώς και πλήθος άλλων χαρισμάτων. Να σημειωθεί επίσης ότι πλείστα είναι τα θαύματα που είναι καταγραμμένα, καθώς μέχρι και σήμερα ο Άγιος δίδει απλόχερα βοήθεια σε όποιον έχει ανάγκη. Σίγουρα θα υπάρχουν και άλλα πολλά θαυμαστά που δεν θα έχουν έρθει στην επιφάνεια.

«Παιδιά μου, προσεύχεσθε; Και πώς προσεύχεσθε; Με την ευχή του Ιησού να προσεύχεσθε, με το ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ, ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ. Έτσι να προσεύχεσθε. Έτσι είναι καλά», συνήθιζε να λέει ο π. Νικηφόρος.

Απολυτίκιο

«Νικηφόρου Ὁσίου, τοῦ λεπροῦ τὰ παλαίσματα, καὶ τὴν ἐν ἀσκήσει ἀνδρείαν, κατεπλάγησαν Ἄγγελοι ὡς ἄλλος γὰρ Ἰὼβ τὰ ἀλγεινά, ὑπέμεινε δοξάζων τὸν Θεόν, νῦν δὲ δόξῃ ἐστεφάνωται παρ᾽ Αὐτοῦ, θαυμάτων διακρίσεσιν. Χαίροις τῶν

Μοναστῶν χειραγωγέ, χαίροις φωτὸς ὁ πρόβολος· χαίροις ὁ εὐωδίας χαρμονήν, προχέων ἐκ λειψάνων σου».

Ὁ Ὅσιος Νικηφόρος μαζί μέ τόν Ἅγιο Ἄνθιμο, στή Χίο.

Πηγή: saint.gr